

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 20 | 15. OKTOBER 1925 | 74. AARGANG

ET BUDSKAB FRA HIMMELEN.

(Tale af Ældste *Winslow F. Smith* i Salt Lake City den 19de April 1925.)

—

I Kristenheden som et Hele har Millioner af Mænd og Kvinder i Dag været i Kirke, og har i Oprigtighed dyrket Gud i Overensstemmelse med deres Tro og Opfattelse. Andre Millioner har blot indrømmet, at dette er Herrens Dag, og medens de erkender med os, at Religionen og Kirken er god nok, er de ligegyldige og tager ikke Del i Gudstjenesten til Herrens Navns Ære. Endnu mange andre, og jeg frygter, deres Tal ogsaa er Millioner, tror ikke paa Gud eller hans Gerning her paa Jorden.

Trods disse forskellige Stillinger eller Synspunkter, er der en meget mærkværdig og fremtrædende Kendsgerning, nemlig at meget faa Mennesker vil, naar de stilles overfor en alvorlig Situation eller staar Ansigt til Ansigt med Døden, holde fast ved deres Gudsfornægtelse, men vil opgive deres Ligegyldighed og Vantro, og vende sig til den Gud, som de har forsømt eller endog fornægtet.

Med al deres Ligegyldighed eller erklærede Vantro er der

dog i deres inderste Indre en Følelse, der ikke helt kan tilintetgøres — Følelsen af, at en Magt større end denne Verdens, større end Menneskets, virkelig eksisterer. At tro paa en Guddom, at tilbede noget, er en Del af vor Natur, og vi kan ikke aldeles tilintetgøre denne medfødte Trang.

Fra Historiens Begyndelse, paa alle Kulturtrin og blandt alle Folk, har Menneskene altid dyrket nogen eller noget, netop fordi det er naturligt for dem at tro og tilbede. Vantro og Gudsfornægtelse i alle deres forskellige Former er unaturlige Tilegnelser.

Der er ingen Tvivl om, at der her i Verden i Dag, og maaske i dette Land mere end i noget andet, er religiøs Forvirring, og med saa stor Forskel paa de talrige Trosbekendelser indbyrdes, er det ikke saa underligt, at det gennemsnitlige Menneske ikke véd, hvad Vej han skal gaa, eller hvad han skal modtage.

Medens det store Flertal af Troende anerkender Guds Almagt og Visdom, saa har de ikke nogen klar Forstaaelse af Tilværelsens Plan. De gaar i Kirke og deltager i Gudstjenesten med et meget vagt Begreb om, hvad det altsammen betyder. Hvor de kom fra, hvorfor de er her og hvor de gaar hen er Spørgsmaal, som de ikke kan besvare. At fornægte Kristus betyder for dem en Slags evig Pine, som f. Eks. at brænde i et sydende Helvede. Tro paa Kristus betyder evig Herlighed, omgivne af Engleskarer, der spiller paa Harper og synger Salmer i Guds umiddelbare Herlighed, eller noget lignende. Alt er saa ubestemt, at det ikke er tilfredsstillende og det kan ikke forstaas.

Der er øjensynligt ikke nogen stor Plan. Jordens Beboere er i Mørke, som var forudsagt af Profeten Esajas, da han sagde, at »Mørke skjuler Jorden og Dunkelhed Folkene«.

Jeg tror, at ethvert tænkende Menneske, der vil betragte Forholdene uhildet, maa indrømme, at jeg har fremstillet Sagen rigtigt. Paa Grund af Mørket er der Vantro, og paa Grund af Vantroen er der Forvirring.

Men Herrens Veje er ikke nodvendigvis uforstaaelige for Mennesket. Den naturlige medfødte Trang, den Gnist af Tro der er tilstede i enhver Sjæl maa være som en Spire, hvorfra virkelig Kundskab og Forstaaelse kan vokse og gøre hele Sagen klar. Dette Noget, der vidner for os om en højere Magt, siger os ogsaa, at denne Magt er Gud, og dersom vi søger, vil vor Sogen bære Frugt. Gud lever. Han er vor Fader. For os, hans Børn, har han lagt bestemte Planer, og det Liv, som vi nu lever, er en Del af den store, evige Tilværelse.

I en af de hellige Optegnelser, komne til os gennem Profeten Joseph Smith, læser vi: »Det er min Gerning og Ære at tilvejebringe Udødelighed og evigt Liv for Mennesket«. Mormonismen indtager det Standpunkt, at Gud er altid den samme. Den erklærer, at han i gamle Dage, gennem sine Tjenere, Profeterne, tilkendegav sin Vilje for sine Børn. At naar disse Profeter talte i Herrens Navn, da var det Herrens Ord til Folket. Den lærer ogsaa, at da Kristus kom i Tidernes Midte, da kom han som Guds Søn, og var i Sandhed Faderens Enbaarne, at han lærte Menneskene Livets Plan og gav sine udvalgte Apostle Myndighed til at handle i hans Navn.

Den erklærer ogsaa, at Kristus gav visse bestemte Love og Ordinancer, der maatte efterkommes og som skulde forrettes af Mænd med Fuldmagt fra ham; derfor kaldte han sine Apostle til at handle i hans Navn. Mormonismen erklærer, at Menneskelivet er evigt, at vi alle var til for vi kom her paa Jorden, at vi gennemgik en Udvikling som Aander og nu gennemgaar et Jordelivs Skole for at erhverve os et saadant Livs Erfaringer og berede os for fremtidige Velsignelser.

Den lærer, at vor fremtidige Tilstand vil afhænge af, hvor trofast vi har opfyldt vore Pligter her paa Jorden. Den, der har været slet og lav, vil modtage en Straf, der svarer til, hvad han har været her; medens den, hvis Liv er i Harmoni med Guds Plan og som er lydig i alle Ting, vil modtage de største Velsignelser; og at der mellem disse to Tilstande er

Pladser for os alle, saaledes at hver især vil blive betalt efter deres Gerninger.

Kristus sagde: »I min Faders Hus er mange Boliger.« Alt dette er den store Evangeliets Plan. Vi levede for vi kom her, vi gaar nu igennem vor anden Provestand som dødelige Væsener, og naar vi har fuldendt denne, vil vi fortsætte vor Udvikling og Fremadskriden i al Evighed.

Dette er Mormonismens Lære, og den erklærer ligeledes, at bag denne Plan og udgørende en Del af den, staar Kirken, gennem hvilken Planen gennemføres og Guds Hensigter opfyldes. Naar jeg siger Kirken, bruger jeg ikke dette Udtryk i dets sædvanlige Betydning som en Betegnelse for alle Trossamfund, der forretter Gudstjeneste i hans Navn. Jeg mener den Del af Guds Børn, der har vist Lydighed mod Evangeliets Love og Ordinancer, forrettede af Herrens beskikkede Tjenere og ledet af Mænd, der har Fuldmagt til at tale i Herrens Navn som forrige Tiders Profeter. Jeg mener Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Jeg indrømmer, at dette er en dristig Paastand og mange vil maaske spørge, hvad Meningen er. Jeg vil fortælle Dem det, men først beder jeg Dem gaa tilbage med mig til vor Frelsers Tid. Kristus kom som Guds Søn og organiserede sin Kirke med Apostle, Profeter, Halvfjerds, o. s. v., hvilke han ordinerede og sendte ud at prædike og døbe i hans Navn. Efter en Tids Forløb forlod han dem og de fortsatte hans Gerning. Forandringer sneg sig efterhaanden ind i Kirken, og nogle faa Hundrede Aar efter Frelserens Død var der kun lidt eller intet af den oprindelige Kirke tilbage.

Et stort Frafald havde fundet Sted. Ned gennem de mørke Tidsaldre havde Menneskene paakaldt Guds Navn og dyrket ham, og Indflydelsen af Kristi Lærdomme havde hjulpet dem til at gøre bedre, men Guds Kirke med dens Præstedømme og dens Velsignelser var ikke paa Jorden. Guds Hensigter slaar imidlertid aldrig fejl. Ud af Mørket, der skjulte Jorden, begyndte et Lys at skinne, og de Lænker, der holdt Folket

bundne i politisk, social, moralsk og religiøs Henseende blev efterhaanden brudte. Menneskene søgte ud til nye Egne. Amerika blev opdaget og befolket, og paa dette Fastland opstod en fri og uafhængig Nation.

I de første Kolonisters Hjerter plantede Gud den politiske og religiøse Friheds Sæd, som Tvang og Undertrykkelse holdt vedlige og som Begæret om Frihed fik til at spire frem, indtil det store Slag for Friheden blev gjort for halvandet Aarhundrede siden.

I Dag fejrer vor Nation Mindet om Slaget ved Lexington, hvor, som Digteren siger, for 150 Aar siden den 19. April, »Farmere stod opstillet til Kamp og affyrede et Skud, der hørtes omkring hele Jorden«, Revolutionskrigen begyndte og Amerikas Forenede Stater, en uafhængig Nation, et Frihedens Tilflugssted, blev til. Vi Mormoner hædrer de Mænd, der gav deres Liv for at vor Nation kunde blive til. Vi tror, at Gud forordnede det saaledes, at dette Land skulde være Frihedens Vugge, som en Forberedelse for de store Begivenheder, der senere skulde følge.

Vi tror, at Landets Grundlov var et guddommeligt inspireret Dokument, og at denne Nations Tilblivelse ikke var nogen Tilfældighed. I dette nye Land kunde Mennesker søge Gud og dyrke ham i Overensstemmelse med deres Samvittigheds Bydende.

En af disse, der søgte efter Gud, var en Dreng i det vestlige New York. Han gik ud i Skoven paa sin Faders Land og anraabte Naadens Trone om Lys. Han havde læst Herrens Løfte: »Dersom nogen af eder fattes Visdom, lad ham bede af Gud, som giver alle gerne og bebrejder ingen, saa skal den gives ham.« Han vidste, at Gud vilde besvare hans Bøn, og at han vilde modtage den Vejledning, som han ønskede.

Som han bad blev Himmelen aabnet, og i et herligt Syn saa han Faderen og Sønnen staaende for sig. Drengen, Joseph Smith, endnu ikke 15 Aar gammel, samtalede med Faderen og Sønnen, der sagde til ham, at Myndigheden fra Gud

ikke var paa Jorden, men at han skulde se Evangeliet blive gengivet. Dette var Begyndelsen til Herrens Værk i disse Dage. Efter Aarhundreders Mørke var Himlene aabnede og Guds Ord givet til Mennesket.

Nogle Aar efter dette Syn blev yderligere Lys modtaget fra Himmelen. Præstedommet, hvilket er Magten til at handle i Herrens Navn, blev gengivet med alle dets Gaver, Kræfter og Velsignelser. Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige blev organiseret den 6. April 1830, og fra den Dag til nu er Evangeliet vedblivende blevet forkyndt til Menneskenes Børn.

Netop hvorfor Joseph Smith, en ukendt, ulærd Dreng, skulde blive valgt til at være et Redskab i den Almægtiges Hænder i Udforelsen af dette store Arbejde i Stedet for en lærd, fremragende Gejstlig, véd jeg ikke, lige saa lidt som jeg véd, hvorfor Jesus valgte de ringe og uansete til at være sine Apostle i Stedet for de Skriftkloge og Lovkyndige. Det er imidlertid en Kendsgerning, at Gud havde beredt Vejen; Tiden var moden, Timen var inde, da Jesu Kristi Evangelium i dets Fylde skulde gengives, og Joseph Smith, den ukendte, var det udvalgte Redskab. Han blev velsignet af Herren. Han modtog Himmeriges Riges Nøgler, og de er i Kirken indtil denne Dag. Den, der nu staar som Hovedet, er en levende Guds Profet, og enhver, der er ordineret til Præstedommet, har Ret til at handle i Herrens Navn.

Gud staar ved Roret. Hans Kirke er paa Jorden i en bestemt Hensigt. Den er her for at berede Verden for Jesu Kristi Komme for at regere som Kongernes Konge og Herrernes Herre. Dens Mission er at berede Menneskenes Børn, og ingen Magt kan standse dens Fremgang, thi Gud, den Almægtige, har talt. Jeg nedbeder Herrens Velsignelser over alle hans Børn alle Vegne. Amen!

MYNDIGHED OG RETTEN TIL AT BRUGE DEN.

(Af Præsident *James E. Talmage.)*

En Mand kan være forlenet med Myndighed og dog være underkastet visse Regler og Begrænsninger med Hensyn til den direkte og ojeblikkelige Udovelse deraf. Dette gælder saavel timelige Handlinger som kirkelige Handlinger.

En Hojesteretsdommer har saaledes Myndighed til at idomme Straf i Form af Boder, Fængsel eller endog Doden. Men denne Myndighed, som Dommeren besidder i Kraft af sit Embede, kan han kun gore Brug af i Overensstemmelse med Lovens Forskrifter. Uden den fornodne Myndighed kan ingen idomme en anden nogen Straf, eller udtale de glædelige Ord, der giver Arrestanten hans Frihed; men den retmæssigt beskikkede Dommer kan gore dette, dog kun paa de af Loven foreskrevne Betingelser. En Anklage, der indeholder Sigtelsen mod den mistænkte Person, maa forelægges denne; han maa behandles for Skranken paa lovformelig Maade; han maa have haft en retfærdig og upartisk Undersogelse af sin Sag, og være bleven erklæret skyldig — altsammen for han bliver bragt ind for at modtage Rettens Dom. Landets Love hindre Dommere i at handle overilet eller vilkaarligt, samtidigt med at de stadfæster den store Magt, som tilhorer deres hoje og ansvarlige Embede, naar det forrettes paa retmæssig Maade hvad Tid, Sted og Omstændigheder angaar.

Ejheller kan nogen, der ikke har taget Styrmandseksamen, blive sat til at fore et Skib. Men selv en Mand med alle de fornødne Papirer og Kvalifikationer som Kaptajn kan ikke gaa ombord paa hvad Skib, han vil og overtage Kommandoen. Han maa ikke alene besidde Myndigheden, men ogsaa have en særlig Ansættelse eller Kaldelse til at gore Brug af denne.

Der er stor Lighed mellem disse ordensmæssige og nødvendige Metoder i timelige og, som vi ofte horer, udelukkende

verdslige Affærer, og Ordenen i Jesu Kristi Kirke, som den nu er genoprettet paa Jorden. Den »Gudfrygtigheds Kraft«, uden hvilken der ikke kan være nogen virkelig Kristi Kirke, er det hellige Præstedommes Myndighed eller, med andre Ord, den guddommelige meddelte Ret og Beskikkelse til at forrette kirkelige Handlinger i Jesu Kristi Navn, eller i den hellige Treenigheds — de tre særskilte Personer, Gud den evige Fader, hans virkelige og enbaarne Søn Jesus Kristus, og den Helligaand.

De særlige Pligter, Reglerne for Myndighedens Udøvelse og det Ansvar, der følger med de forskellige Embeder i Præstedømmet, er tydeligt forklarede gennem Aabenbaring. Ethvert Medlem af Præstedømmet og enhver voksen Person indenfor Kirken, burde gøre sig bekendt med disse vigtige Ting gennem Læsning og Studium, og ved at følge de Lektier, der er udarbejdet for de forskellige Organisationer indenfor Kirken.

En Præst, og naturligvis ogsaa en Ældste, har Myndighed til at velsigne Nadveren og til at døbe saadanne, som begærer Optagelse i Menigheden. Men ingen Præst eller Ældste kan udføre disse Handlinger efter eget Forgodtbefindende. Tværtimod maa han kaldes eller beskikkes af sin Præsident til saaledes at udøve eller gøre Brug af den Myndighed, som han modtog ved Ordinationen.

Selv de omrejsende Ældster i Missionen, der er beskikkede til at gaa fra Sted til Sted og prædike, undervise og døbe, handler ifølge Kaldelse og de sædvanlige Regler. Under almindelige Forhold bør ingen Daab foretages uden først at underrette Konferencens Præsident og modtage hans Tilladelse. I samtlige organiserede Menigheder eller »Ward« i Zion bliver Daab ikke udført undtagen under de respektive Biskoppers Bemyndigelse og særlige Ledelse. Dog er der i mange af de større Ward maaske Snese af Ældster og Præster, der hver især har den fornødne Myndighed til at udføre Daab, men har aldeles ikke Ret til at bruge denne Myn-

dighed, undtagen kaldet eller udnævnt dertil af vedkommende Biskop.

Dersom ethvert Medlem af Præstedommet, eller enhver Embedsmand i Kirken paatog sig at udfore Ordinancer alene efter eget Forgodtbefindende eller Ønske, da vilde Resultatet blive Forvirring; og al Forvirring og Uorden er af det onde. Overvej det folgende:

»Se, mit Hus er et Ordens Hus, siger Herren, og ikke et Forvirringshus. Kan jeg modtage et Offer, siger Herren, som ikke er ofret i mit Navn? Eller skulde jeg modtage fra eders Hænder det, som jeg ikke har beskikket? Og vil jeg forordne noget for eder, undtagen det er forordnet ved Lov, nemlig saasom jeg og Faderen forordnede det for eder, for Verden blev til.« (Pag. Bog, 132 : 8—11).

Ved ubemyndiget Anvendelse af Autoritet kunde en tilsyneladende Ophævelse af officielle Handlinger finde Sted. Vi kunde saaledes, som et yderliggaaende Eksempel, tænke os, at et Medlem blev anklaget for at have overtraadt Kirkens Lov og Orden. Hans Sag bliver maaske behandlet i et Raad, hvor det bevises, at han er skyldig, men han viser ingen Trang til Omvendelse eller Anger og bliver derfor udelukket af Kirken. Var det enhver Præsts eller Ældstes Rettighed at handle uafhængigt af andre, kunde en saadan atter dobe Vedkommende, og saaledes paa en Maade gore Raadets Bestemmelse værdilos. Dette vilde have Forvirring til Følge, som dog snart vilde blive bragt ud af Verden, idet den præsiderende Myndighed vilde erklære denne »Daab« for ugyldig, da den var udfort uden Bemyndigelse. Intet saadant er imidlertid sket, og ventes heller ikke at ville ske, men det fremfores her til Belysning af det foreliggende Emne.

Der er imidlertid Pligter tilhorende Præstedommet, ja, mange af dem, hvis Udforelse ikke kræver nogen speciel Kaldelse eller Beskikkelse. En Ældste, og for den Sags Skyld ethvert Medlem af Kirken, er altid bemyndiget til at fremvise og udbrede Evangeliets Lærdomme, og det forlanges og for-

ventes, at de lever i Overensstemmelse med dem. Han bør prædike Evangeliet i sit daglige Liv, og dertil kræves ikke nogen særlig Kaldelse. Enhver Ældste, der holder sin Pagt i Ære, kan betjene de syge, naar det ønskes, ved at salve deres Hoved med Olie, som er indviet til dette Førmaal, og ved Haandspaalæggelse bekræfte denne Salvelse, samt befale de sundhedsførstyrrende Kræfter og Indflydelser at vige bort fra den syge. Saaledes kan Præster, Lærere øg Diakoner ligeledes virke indenfor deres Kalds Pligter, og bør være ivrige øg villige til at forrette deres Gerning ved alle Lejligheder. Kirkelige Handlinger, der skal bogføres, bør imidlertid kun udføres under Bemyndigelse fra rette Vedkommende.

Enhver Mand, der bliver ordineret til et Embede i Præstedømmet, mødtager Myndigheden og Ansvaret tilhørende dette Embede, øg ligeledes til alle de mindre Embeder. En Ældste er derfor baade Præst, Lærer og Diakon, og bør være rede og villig til at virke i enhver af disse om nødvendigt.

Det bør erindres, at Herrens Hensigt med Oprettelsen af Præstedømmet i Kirken, er at give Mænd Lejlighed til at tjene deres Medmennesker og derved mere fuldkomment tjene ham og fremme hans guddømmelige Planer. For at være til størst Nytte og Gavn maa denne Tjeneste styres og reguleres paa rette Maade. Denne Kirkens Orden er ikke en Hindring for individuel Bestræbelse, men vil vise sig at forøge og forbedre denne øg gøre den mere frugtbringende.

MISSIONSNYHEDER.

Ankomst og Beskikkelse: Ældste Hans Andersen fra Levan, Utah, ankom til København den 21. September øg er beskikket til at virke i Aarhus Konference.

John S. Hansen,
Missionspræsident.

AABENBARELSENS AAND.

(Af *Francis Ashby* i »Liahona«.)

Gennem alle Uddelingerne ned gennem Tiderne, hvorom Historien beretter, har Gud aabenbaret sin Hensigt og Vilje til sine Tjenere, Profeterne. Det gamle Testamente er fuldt af Aabenbaringer fra Gud til sine Tjenere, indeholdende Love, Befalinger og Løfter til sine Børn. Fra Adam til Johannes Døberen har Profeterne talt, ikke af sig selv, men sagt: »Saaledes siger Herren«.

Da sendte Gud sin enbaarne Søn i Kødet, Jesus Kristus, selv et Medlem af Guddommen, Ophavet til Frelsens store Plan, til Jorden for at leve som et Menneske og ofre sit Liv, lide og dø for at aabenbare til Verden sit frelsende Evangelium og forløse alle Mennesker fra Gravens og Dødens Baand. Sandhederne aabenbarede af Jesus i Kødet, Vidnesbyrdene om hans Guddommelighed og Opstandelse, og Aabenbaringerne modtagne af hans Disciple efter hans Død og Opstandelse, udgør største Delen af det nye Testamente.

Den kristne Verden vil indrømme, at i alle Tidsperioder, omtalte i Bibelen, har Gud ledet sit Folk ved Aabenbaring, men i disse de sidste Dage, da Verden er i en Tilstand af religiøs Forvirring, da der er hundreder af forskellige kristne Trosbekendelser, der lærer hundreder af indbyrdes modstridende Lærdomme, erklærer hele den gejstlige Stand dristigt: »Bibelen er vor Rettesnor. Den vejleder os i alle Ting. Vi har ingen Brug for yderligere Aabenbaring. Himmelen er lukket.«

Men vi Sidste-Dages Hellige, Medlemmer af Jesu Kristi Kirke, vi véd og erklærer for Verden, at gennem Aabenbaring har Gud igen oprettet sin Kirke paa Jorden; at Gud har aabenbaret sig i denne Uddeling og kaldet en Profet ved direkte Aabenbaring og Befaling til at forkynde hans Ord.

I Matthæus 16. Kapitel, 13.—18. Vers læser vi: »Men da Jesus var kommen til Egnen ved Kæsarea Filippi, spurgte han sine Disciple og sagde: Hvem siger Folk, at Menneskesønnen er? Men de sagde: Nogle siger Johannes Døberen;

andre Elias; andre Jeremias eller en af Profeterne. Han siger til dem: Men I, hvem siger I, at jeg er? Da svarede Simon Peter og sagde: Du er Kristus, den levende Guds Søn. Og Jesus svarede og sagde til ham: Salig er du, Simon Jonas' Søn; thi Kød og Blod har ikke aabenbaret dig det, men min Fader, som er i Himlene. Saa siger jeg ogsaa dig, at du er Petrus, og paa denne Klippe (hentydende til Aabenbarelsens Klippe) vil jeg bygge min Menighed, og Dødsrigets Porte skal ikke faa Overhaand over den.«

Ingen Profeti er nogensinde bleven mere bogstaveligt opfyldt end denne, thi ved Aabenbaring saa' Joseph Smith Gud Faderen og hans Søn Jesus Kristus. Ved Aabenbaring blev han undervist af Engelen Moroni, saa at han kunde modtage og oversætte Mormons Bog. Ved Aabenbaring viste Johannes den Døber sig for Joseph Smith og Oliver Cowdery og gengav det aronske Præstedømme til Jorden. Ved Aabenbaring lagde Peter, Jakob og Johannes deres Hænder paa Joseph Smiths og Oliver Cowderys Hoveder og ordinerede dem til det melchizedekske Præstedømme. Ved Aabenbaring i Kirtland Tempel viste Moses sig for dem og overbragte dem Nøglerne til Israels Indsamling. Derefter kom Elias, der levede i Abrahams Dage, og gav dem Nøglerne til Abrahams evangeliske Husholdning; og Profeten Elias viste sig og overgav dem Nøglerne til den Myndighed, hvorved Fædrenes Hjerter vendes til Børnene og Børnenes Hjerter til deres Fædre, som forudsagt af Profeten Malakias.

Skridt for Skridt er vor Kirke oprettet ved Aabenbaring. Den er bogstaveligt bygget paa denne Klippe. »Helvedes Porte skal ikke faa Overhaand over den«. Helvedes Porte har bogstaveligt været aabnede mod denne Kirke og dens Ledere. Fra det Øjeblik, da det første Syn fandt Sted, har Joseph Smith og hans Tilhængere været haanede, latterliggjorte, forfulgte og nogle af dem dræbte, fordi de vovede at gøre den Paastand, at Gud havde aabenbaret sig. Men Helvedes Porte vandt ikke Overhaand over den; hver Bagtalelse har ført Kirken et Skridt videre, enhver Forfølgelse og Opofrelse har

været en Sejr for dem, der udfører Faderens Vilje, og hans Kirke og Rige vedbliver at vokse og tiltage.

Aabenbaring til Kirken som et Hele kan kun komme paa én Maade, nemlig gennem Kirkens Præsident, Guds anerkendte Profet. Men alle vi, som er døbt og har modtaget den Helligaand har Ret til, dersom vi lever efter Herrens Love og er i Harmoni med denne Aand, at modtage dens Tilkendegivelser, ja, at have Aabenbarelsens Aand.

I 14. Kapitel af Johannes, 16. Vers omtaler Jesus sin snarlige Bortgang og siger til Disciplene: »Og jeg vil bede Faderen, og han skal give eder en anden Talsmand til at være hos eder evindelig, den Sandhedens Aand, som Verden ikke kan modtage, thi den ser den ikke og kender den ikke; men I kende den, thi den bliver hos eder og skal være i eder.«

Gejstligheden erklærer, at Himmelen er lukket. »De kan ikke modtage ham, fordi de ser ham ikke og kender ham ikke.« Den Helligaands Opgave er at lede ind i al Sandhed og Retfærdighed og vidne om Faderen og Sønnen. Intet Menneske véd, at Jesus er Kristus, undtagen det er aabenbaret for ham gennem den Helligaand. Præsterne siger, at Himmelen er lukket. De har selv lukket Døren. Er det derfor underligt, at disse Mænd, der foregiver at være Kristi Tjenere, aabenlyst erklærer, at Kristus ikke var Guds Søn og ikke opstod af Graven? Jeg kan ikke ved Fornuftslutninger tilfredsstillende bevise, at Joseph Smith var en Guds Profet, at Jesus Kristus var Guds Søn, og at dér er en Gud. Hvorfor? Fordi Guds uendelige Sandheder hverken kan bevises eller modbevises af menneskelig Logik alene. Og dog véd jeg, at min Fader i Himmelen lever, at Jesus Kristus var hans enbaarne Søn, og at Joseph Smith var og er hans udvalgte Profet i denne Uddeling. Disse Ting er aabenbaret til mig gennem dene stille, hviskende Stemme, den Sandhedens Aand, Aabenbarelsens Aand. Kød og Blod har ikke aabenbaret mig det, »men min Fader, som er i Himmelen«.

HVEM VINDER?

Jeg har ofte grundet over, hvor mange af mine unge Læsere mon har den Tro, at de maa have usædvanlige Evner eller særlige Begunstigelser for at vinde i Livets Kamp.

Vi hører ofte om en Mand eller Kvinde, der har opnaaet en fremragende Stilling, at Vedkommende var et Geni, og man ledes derved til at tro, at denne naaede frem uden særlig store Anstrengelser.

Fordelene ved Skoleuddannelse bliver ofte fremhævede i en saadan Grad, at en Dreng eller Pige, hvis Uddannelse har været noget mangelfuld, kommer til at tænke, at han eller hun er slemt distanceret.

Lad os se lidt nærmere paa »Geniet«. Det er blevet rigtigt defineret som »ubegrænset Arbejdsevne«, og samtidig dermed som »ubegrænset Omhu og Grundighed«. Hvilket altsammen hentyder til Vigtigheden af at udføre det foreliggende Arbejde, uanset af hvad Beskaffenhed det er.

Uddannelse er af ringe Værdi for den, der ikke vil arbejde eller betale den daglige Pris ved gennem Ihærdighed og Flid at udnytte de erhvervede Kundskaber.

Alle unge Mennesker burde vide, at Skolen kun er en Gren af Uddannelsen. Al Oplysning, de erhverver fra en hvilken som helst Kilde og hvad de kommer i Besiddelse af gennem Erfaringer, er en meget betydelig Del af et Menneskes Uddannelse.

Naar alt kommer til alt afhænger Succes i Livet ikke saa meget af medfødte Evner eller særlig Uddannelse, men af det enkelte Menneskes urokkelige Forsæt at vinde i den af ham valgte Livsgerning. Succes er hovedsageligt en Følge af Mod og Udholdenhed.

Vejen til Lykke er ikke mere ujævn end Vejen til et forfejlet Liv. Forskellen er, at vi vælger den første, medens Fejlslagets Smerter kommer uforventet og fejes tilside af den faste Beslutning om at vinde.

Hvem vinder? Den, der underkaster sig Ansvar og Pligter; der arbejder, naar Legen lokker; der er taalmodig og bærer Byrden, selv om den er tung; der tager mod Spark uden at sparke tilbage; der er fornuftig, behersket og maalbevidst naar Forhold og Omstændigheder tilskynder til at være det modsatte.

Vi saa et Motto for kort Tid siden i en stor Forretning, der lød saaledes: »Hvad vil De have? Tag det og betal for det.«

Unge Mænd og Kvinder kan opnaa Succes i en hvilken som helst Virksomhed eller Foretagende, forudsat at de er villige til at betale i Form af Arbejde og Selvopofrelser.

Derfor vil vi give vore unge Læsere, der vælger sig en Livsstilling, det Raad, at være forsigtige i deres Valg, men naar de har taget en Beslutning, da at tage fat med det bestemte Forsæt at vinde og ikke tillade noget at stille sig hindrende i Vejen.

Det har ofte været sagt: »Det er ikke Spørgsmaalet om, hvem du er, men hvad du er villig til at udføre, der har virkelig Betydning.«

(Western Farmer.)

PASSÉR GADEN.

Stands ikke Færdslen; passér Gaden.

Hvis De ikke skal noget bestemt Sted hen, gaa alligevel videre og staa ikke i Vejen for andre, der har et Maal.

Har De lagt Mærke til, naar Folk gaar ud af Teatret, hvorledes nogle vil staa stille i Døren og samtale, og spærrer Udgangen for dem, der ønsker at skynde sig hjem? Eller har De nogensinde kørt i en Automobil paa en befærdet Gade og blevet standset tilligemed et Hundrede andre Biler, fordi et eller andet langsomt Køretøj holder stille midt paa Gaden?

Det mindste et Menneske kan gøre er at træde tilside og lade Vejen være aaben for dem, der ønsker at komme frem.

De er maaske ikke selv interesseret i Fremskridt og er fuld-

kommen tilfreds med at staa stille, men der er andre, som ønsker at naa videre frem, og De staar maaske i Vejen.

Det er en god Ting at lede Deres Born og ikke staa dem i Vejen. De er i vedblivende Udvikling og dersom De ønsker at hjælpe dem, maa De ogsaa bevæge Dem fremad.

Der er maaske mange fremadskridende Personer i et Samfund, men Overhovedets reaktionære Holdning holder dem tilbage. En Mand, der skal være en virkelig Leder for sit Folk, maa gaa foran dem og gaa hurtigt.

Enhver kan sætte sig ned for at hvile, men det er let derved at blive en Hindring for andre. Disse ønsker maaske at fortsætte og Vejen bør være aaben for dem.

Der er Institutioner, hvis Hovedopgave synes at være, at stille sig i Vejen for alt Fremskridt. De vil ikke selv røre sig af Pletten og saa vidt deres Indflydelse rækker ikke tillade andre at passere.

Den eneste Maade at være sikker paa ikke at være i Vejen for nogen, er ved at være langt forud for dem. En tungnem og doven Dreng kan holde hele Klassen tilbage i Skolen. Et Medlem af en Familie, der nægter at følge med, kan spærre Vejen for alle de andre.

Dersom De maa staa stille, træd saa ud til Siden, hvor De ikke er i Vejen for nogen, som ønsker at komme frem.

Verden er i Bevægelse, hurtig Bevægelse. Den gaar fremad i sin beskikkede Bane. Dersom De hører til dem, der vil gaa tilbage til Tingene, som de var, da vil De muligvis være en Hindring for dem, der vil fremad til Ting saadan, som de burde være.

»San Francisco Examiner«.

INDHOLD:

Udgivet og forlagt af JOHN S. HANSEN, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).